

עצים¹, ומעתה עבודה חשובה היא, והכל היו באים להפיס עליה. [וזהו שאמר רב אשי, תרי תקנות הוון].

ב. לאחר התקנה.

נתבאר, שעל ידי מעשה שארע, שבאו לידי סכנה, התקינו חכמים, שגם על תרומת הדשן יהיה פייס, כמו על שאר עבודות התמיד.

ופייס זה, הוא הפייס הראשון מארבעה פייסות שהיו שם בכל יום.

וכיצד היה הפייס, כל הכהנים עומדים במעגל, והממונה על הפייסות אומר להם הצביעו, כלומר הוציאו אצבעותיכם, ונוטל מצנפת מראשו של אחד מהם, לסימן, שממנו מתחיל למנות², ואומר כל שהמניין כלה בו הוא זוכה, ומוציא מפיו מנין גדול, הרבה יותר ממנין הכהנים שהיו שם, ומתחיל למנות אצבעותיהם זה אחר זה, וחוזר חלילה, עד שמגיע למנין שהוציא מפיו, ומי שכלה אצלו המניין, הוא זכה בתרומת הדשן. [נדווקא באופן הזה היו עושים, על ידי מניית האצבעות של הכהנים, אבל למנות את הכהנים עצמם לא, כי אסור למנות את ישראל, כפי שיתבאר בעז"ה בהמשך].

המקדש ידיו ורגליו קודם עלות השחר

כל כהן, קודם שבא לעבוד עבודה, עליו לקדש ידיו ורגליו, שנאמר "בְּבָאֵם אֶל אֹהֶל מוֹעֵד יִרְחְצוּ מַיִם וְלֹא יִגְמְתוּ אוֹ בְּגָדֵתָם אֶל הַמִּזְבֵּחַ לְשָׂרֵת לְהִקְטִיר אֲשֶׁה לְה'" (שמות ל"ז).

ולדעת רבי במסכת זבחים, קידוש ידים ורגלים פעם אחת, מועיל להכשיר את הכהן לכל העבודות שעד עלות השחר הבא [ובלבד שלא הסיח דעתו בינתיים], אבל כשעלה עמוד

דאתו הוה, ומשום חששא דילמא לא ליתו תקינו כל מי שזוכה בתרומת הדשן יזכה בסידור מערכה וכו' ... אי נמי נראה לי, מדקתני מי שזוכה בתרומת הדשן יזכה ... ולא קאמר מי שיזכה בתרומת הדשן יזכה בסידור מערכה ... שמע מינה דלאו בחד זימנא ניתקן, אלא הכי הוה מעשה, כיון דחזו דלא אתו, ופעם אחת היה שלא באו אלא מועטין, ולא היו לשם כהנים שהיו מסדרין המערכה לאחר [שזכה מי שזכה בתרומת] הדשן, אז אמרו, מי שזכה בתרומת הדשן, יזכה בסידור המערכה. [תוס'].

¹ שני בקעיות עצים ארוכים כמדת רוחב המערכה, ונותן אותן ממעל עצי המערכה, ומקרא יליף לה לקמן בדף כ"ו. [רש"י].

² ולא שיחא נשאר לעמוד כך בלא מצנפת, אלא מגביהה מראשו, וחוזר ומניחה על ראשו, אלא שעל ידי ההגבהה יראו הכל מהיכן המנין מתחיל. [עיי' המפרש במסכת תמיד דף ל"ב ע"ב]. אולם מדברי רבינו תם בתוס' לקמן בדף כ"ה משמע, שהיו מסירים ממנו המצנפת לגמרי, ועומד בגילוי ראש.